

De laatste eer aan Herman Steur

Enkele familieleden zijn aanwezig geweest bij de begrafenis van Herman Steur op Sri Lanka en hebben daar van een verslag gemaakt.

Omdat Ome Herman Steur op 25 maart 2012 in Amman is overleden, heeft het even geduurd voordat het stoffelijk overschot was vrijgegeven. Op 2 april kwam het belletje van buitenlandse zaken, zodat wij als familie de reis naar Sri Lanka konden boeken.

Donderdagmorgen 5 april kwamen wij met 5 volwassenen en een kind aan, waar we hoorden dat hij in het Welkom Dorp lag opgebaard. Nadat we ons hadden opgefrist in het hotel zijn we naar het Welkom Dorp gebracht door onze chauffeur, Lucien. Onderweg hebben wij bloemen besteld.

Op het moment dat we de "Herman Steur Mawatha" opreden, raakten wij van de ene verbazing in de andere. Deze straat is ruim 1 kilometer lang en was volgens Sri Lankaanse gewoonte volledig versierd met witte stroken laken boven de weg. Bij de laatste paar honderd meter waren er ook regelmatig doeken opgehangen met een foto van Ome Herman en een Singalese tekst. Toen we ook Engelse teksten tegenkwamen, bleken deze allemaal condoleance doeken te zijn. De versiering ging de hele route door, tot de plaats in het dorp, waar hij lag opgebaard. Door de luidsprekers galmde trieste muziek, welke 24 uur per dag in het hele dorp was te horen.

Op het moment dat we Mac zagen, vielen we elkaar huilend in de armen. Hij was ontzettend blij dat "de familie" nu aanwezig was en je zag hem weer sterker worden. Hij waakt 24 uur per dag bij het lichaam en als hij even gaat eten of slapen nemen de nonnen deze wake over. Gelukkig wordt hij gesteund door zijn vrouw. Het katholieke kerkje was prachtig versierd met een heleboel bloemen en er stonden tientallen extra stoelen om even te gaan zitten. Mac heeft ons een kleine rondleiding gegeven door het dorp, maar het meest indrukwekkend was de kleine wandeling tussen de huisjes door waar de gezonde bejaarden wonen. Zij hebben het gevoel hun vader te zijn kwijtgeraakt.

Wij zijn diep geraakt door hun intense verdriet. Op weg naar het hotel waren we allemaal emotioneel gesloopt maar zullen 1^e paasdag weer klaarstaan om het lichaam in processie van het Welkom Dorp naar de St. Joseph kerk in Pamunugama te begeleiden.

Op 1^e paasdag was ons gevraagd om om 9.00 uur aanwezig te zijn in het Welkom Dorp. Om 4 uur 's nachts werden wij gebeld en dachten dat dit de wekservice was. Iedereen is daardoor wakker geworden, terwijl we er pas om 6 uur uitmoesten. De chauffeur was stipt half 9 aanwezig en doordat het redelijk rustig op de weg was kwamen wij vóór 9 uur al aan. We zijn meteen naar het kerkje gegaan, waar de kist al uit de kerk werd gedragen. De dragers hebben het eerste stuk over witte lakens gelopen, die achter de kist werden weggehaald en snel vóór de kist werden uitgespreid. Voor ons gevoel waren er tientallen dragers die elkaar steeds, onder het lopen, aflosten. Zij werden gevolgd door een 100-tal mensen, die met het dorp hadden te maken.

De tocht ging eerst naar de woning van Ome Herman achterin het Welkom Dorp, daarna langs het dementiahuis, het ziekenhuis en het klooster en vervolgens naar het kantoor waar hij weer werd neergezet. De kist ging weer open, waarna er een kleine plechtigheid werd gehouden door een priester met wierook en Singalese en Engelse liederen. Rond half 10 werd de kist in de rouwauto gezet.

De stoet, voorafgegaan door een colonne motoren, waarin enkele politieagenten zaten die de kruispunten vrijhielden, de cameraman die ook onderweg opnames heeft gemaakt, gevolgd door de rouwauto en de busjes met genodigden ging met een snelheid van 20 km/uur op weg. Onderweg hebben wij de bloemstukken opgehaald, die nog niet af waren en kwamen ruimschoots vóór de kerk weer in de processie terecht. Dichterbij de St. Joseph kerk in Pamunugama zagen we steeds meer linten over de weg hangen en condoleance doeken naast de weg.

De kist werd naar het kantoor van FHP gebracht, waar hij weer volledig werd uitgevouwen en alle bloemstukken op de rand werden gelegd. Ome Herman zag er beter uit dan 3 dagen daarvoor. Mac vertelde, dat er niets extra's aan het lichaam was gedaan. Daar werd weer een plechtigheid gehouden, waarna er een stoet mensen langs de kist

liep om hun laatste eer te bewijzen. Toen wij uren later weer naar ons hotel gingen zat Mac weer naast de kist voor de wake en was er nog steeds een koortje aan het zingen.

Tijdens het avondeten hebben wij een scenario proberen te maken van wat wij op de begrafenis konden verwachten. Er was een Life bandje in het restaurant die tijdens dit gesprek naast ons tafeltje kwam staan. Iedereen zal kunnen begrijpen, dat wij dit bandje hebben weggestuurd. Op een gegeven moment kwam er iemand naar ons tafeltje toe. Hij had de naam van Ome Herman horen vallen en vroeg of wij de familie waren. Hij stelde zich voor als Fons Catau, de directeur van FHP Holland. We hebben een heel fijn gesprek met hem gehad over FHP en Ome Herman.

2^e Paasdag, 9 april 2012, werden wij door Lucien om 3 uur 's middags opgehaald om naar de begrafenis te gaan. Iedereen was in het wit gekleed. Rond half 4 kwamen wij bij FHP Sri Lanka aan, waar de kist nog open was. Al snel werden wij weggeroepen om aan enkele Nederlanders voorgesteld te worden. Opeens werd er geroepen dat de priester aanwezig was. Toen wij niet lang daarna bij de kist aankwamen, was de priester al begonnen en moesten wij moeite doen om onze plaatsen in te nemen. De kaarsjes waren al uitgedeeld, dus wij hadden geen kaarsje.

Iedereen wil zo dichtbij staan, dat er constant wordt gedrongen. Gelukkig lukte het ons om dicht naast Mac te staan. Vlak voordat de kist werd gesloten brak Mac namelijk. Hij viel over de kist heen om Ome Herman nog eenmaal vast te houden en barste in tranen uit. Hij riep nog "I love you pa" Omdat wij zo dichtbij stonden, konden wij hem aanraken en steunen.

Toen de kist naar de kerk werd gedragen waren er al zoveel mensen aan het dringen, dat het ons niet lukte achter de kist aan te lopen. We hebben daarom maar de kortste weg naar de kerk genomen. De mensen die buiten stonden zaten al in de kerk, tot aan de voorste banken aan toe. Vóór de voorste banken waren wat stoeltjes neergezet, waar de familie aan de linkerkant en de mensen van de "board" aan de andere kant konden plaatsnemen. Van waar ik zat kon ik het altaar maar half zien.

Omdat er een Pontificale Requiemmis zou worden opgedragen, dachten wij een Latijnse mis te horen, maar de mis was voornamelijk in het Singalees. Wij zijn daarom maar gaan staan en zitten op het ritme van de andere gelovigen. Latijns schijnt alleen door een enkele oudere priester te worden begrepen.

Toen de communie werd gegeven, konden we nauwelijks meer door de mensenmassa naar onze plaats komen. Aan het eind van de mis ging Mac en zijn familie dicht bij de kist staan. Inmiddels wijzer geworden zijn wij snel naast hem gaan staan. De kist werd gewierookt en naar het graf gedragen. Al snel liepen er weer zo'n honderd mensen tussen ons en de kist. Ongeveer 5 meter voor het graf werd de stoet tegengehouden. Wij werden zowaar op ons verzoek doorgelaten, maar konden nauwelijks bij het graf komen, omdat er vlak naast het graf een kapelletje staat. Tussen de pilaren door konden wij nog iets meemaken.

Het graf werd volgegooid met bloemen. Onze prachtige bloemstukken werden uit elkaar getrokken en ook op de kist gegooid. In het kapelletje werden vervolgens de 4 toespraken gedaan. Fons Catau van FHP Holland opende, gevolgd door Marniek uit naam van de familie. De toespraak van Mac werd door een non voorgedragen en Mr Philips sprak namens FHP Sri Lanka. Opvallend was de doodse stilte tijdens de toespraak van de familie. Meerdere mensen hebben hun waardering uitgesproken voor de aanwezigheid van de familie.

Tijdens de eerste toespraak zagen wij ineens, dat het graf al werd dichtgemetseld met 3 grote betonplaten. Ook werden er kaarsen uitgedeeld, die aan het einde brandend op het graf werden gezet. Omdat dat niet helemaal lukte, werden er een paar bloempotten neergezet, gevuld met zand. Gelukkig voor ons werden er ook nog wat bloemen op het graf gezet. Tegen het einde begon het gigantisch te onweten. Door de regen en het onweer zijn we naar het FHP kantoor gelopen, waar er volgens Nederlandse gewoonte koffie werd geschonken met een klein hapje.

Alle plechtigheden zijn gefilmd en gefotografeerd, maar het zal nog een weekje duren voordat de film klaar is.

Na deze cultuurshock kregen wij een dag voor vertrek een Tsunami-alarm te verwerken, stranden wij in Dubai vanwege het onweer in Sri Lanka waardoor wij de aansluiting met Nederland miste, en was er een zandstorm in Dubai waardoor de airport werd gesloten. Uiteindelijk zijn we hierdoor maar één koffer kwijtgeraakt, die gelukkig nog in Dubai bleek te staan.

Familie Herman Steur

